

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **J. M.,** zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje,** se sídlem Kounicova 24, Brno, proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 10. 2015, č. j. KRPB-216453-24/ČJ-2015-060022-50A, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 11. 2015, č. j. 33 A 60/2015 – 59,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 5. 11. 2015, č. j. 33 A 60/2015 – 59, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je státním příslušníkem Nigérie. Dne 8. 9. 2015 bylo při kontrole vlaku směřujícího z Budapešti do Berlína zjištěno, že se na území České republiky vyskytuje bez platného cestovního pasu a víza či jiného oprávnění k pobytu. Následně byl podle otisků prstů ztotožněn v systému EURODAC (systém pro srovnání otisků prstů žadatelů o azyl a některých kategorií ilegálních přistěhovalců), kde bylo zjištěno, že požádal o mezinárodní ochranu v Maďarsku. Téhož dne byl rozhodnutím žalované č. j. KRPB-216453-17/ČJ-2015-060022-50A zajištěn podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem jeho předání podle přímo použitelného nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013, kterým se

stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), na 31 dnů, tj. do 8. 10. 2015. V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná dle § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců prodloužila dobu zajištění žalobce o 39 dnů, tj. do 16. 11. 2015.

[2] Žalobce podal proti napadenému rozhodnutí žalobu. Krajský soud v Brně v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“) napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, neboť přisvědčil žalobní námitce týkající se nepravděpodobnosti předání žalobce do Maďarska v zákonné lhůtě. Za účelem posouzení této žalobní námitky nařídil ústní jednání, na kterém provedl dokazování statistikami zveřejněnými Odborem azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra o počtu přijatých a odeslaných žádostí a uskutečněných transferů do jednotlivých států za měsíce srpen a září 2015 (dostupnými na www.mvcr.cz, dále jen „statistiky Ministerstva vnitra“). Ze statistik zjistil, že za měsíc srpen 2015 bylo do Maďarska odesláno 258 žádostí a realizován pouze jeden transfer a za měsíc září 2015 bylo odesláno 330 žádostí a realizováno 9 transferů. Úspěšnost transferů tak byla 0,4 % v měsíci srpnu a 2,72 % v měsíci září. V odůvodnění vycházel z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), dle něhož správní orgán nemůže zajistit cizince, pokud nebude pravděpodobně možné uskutečnit zákonný účel omezení osobní svobody cizince. Krajský soud uzavřel, že žalovaná postupovala nezákonně, pokud prodloužila zajištění žalobce v situaci, kdy se úspěšnost předávání cizinců do Maďarska blížila nule, a tedy bylo nepravděpodobné, že by došlo k naplnění účelu zajištění. Ostatní žalobní námitky, týkající se aplikovatelnosti § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a porušení práva na tlumočníka, shledal krajský soud nedůvodnými.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalobce a replika stěžovatelky

[3] Proti napadenému rozsudku podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka nerozporovala samotnou aplikaci principu potenciality transferu, tvrdila však, že se krajský soud jednak řídil nesprávnými úvahami ohledně relevance zdroje rozhodných informací, jednak nesprávně vyložil již zmíněné usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 79/2010 - 150. Dále měla za to, že krajský soud užil vadný způsob výpočtu potenciality.

[4] Předně stěžovatelka namítala, že statistické údaje, z nichž krajský soud vycházel, neodpovídaly skutečnosti. Odbor cizinecké policie Krajského ředitelství Jihomoravského kraje, jako pouze jedna z místních organizačních složek žalované, v měsíci srpnu 2015 provedl dvě předání cizinců do Maďarska. Ze statistik Ministerstva vnitra však vyplývá, že byl v srpnu 2015 celkem (tj. všemi čtrnácti krajskými ředitelstvími žalované) předán pouze jeden cizinec. Stěžovatelka tuto skutečnost zdůrazňovala již v řízení o žalobě, avšak krajský

soud jejímu návrhu na provedení důkazu nevyhověl. V září 2015 tatáž organizační složka žalované realizovala 7 „dublinských“ transferů cizinců do Maďarska. Dne 10. 11. 2015 pak bylo z České republiky do Maďarska předáno 40 cizinců, což Nejvyššímu správnímu soudu doložila přípisem Ředitelství služby cizinecké policie policejního prezidia. Krajský soud se v napadeném rozsudku omezil na hru se statistickými údaji, aniž by zohlednil mimořádné společenské a logistické okolnosti v létě 2015 a skutečnost, že v mezidobí došlo ke změně poměrů. Představitelé Maďarska v souvislosti se zajištěním své hranice se Srbskem a Chorvatskem a vyprazdňováním zařízení pro cizince ostatně deklarovali, že důvody, pro něž Maďarsko fakticky omezilo zpětné přijímání cizinců, odpadly.

[5] Dále stěžovatelka upozornila, že z vypočteného poměru realizovaných transferů k žádostem o převzetí cizince není zřejmé, zda se jedná o transfery realizované na základě žádostí podaných v daném měsíci, či zda se jedná o absolutní počet transferů, tedy bez ohledu na to, kdy byla žádost o transfer podána. S ohledem na odkazovaný zdroj se stěžovatelka domnívá, že jde o variantu druhou, tedy o absolutní počet transferů. Přitom upozorňuje, že dublinské řízení není otázkou dnů a často ani jednoho kalendářního měsíce. Samotné Ministerstvo vnitra má na podání žádosti o zpětné přijetí cizince jeden měsíc, dožádanému státu z hlediska reakce na žádost svědčí lhůta dvou týdnů a pro samotnou realizaci transferu nařízení Dublin III stanoví lhůtu dalších šest týdnů. V konkrétním kalendářním měsíci realizované transfery se tedy zpravidla vztahují k žádostem a k zajištěním z měsíců předchozích. „Opožděná matematika“ krajského soudu tak zjevně nekoresponduje s požadavkem na předběžné posouzení otázky, zda předání bude či nebude zřejmě nemožné.

[6] Krajský soud při zpracování statistických údajů rovněž nezohlednil, že dublinské transfery nejsou v některých případech realizovány z jiných důvodů, nezávislých na vůli stěžovatelky. Žádosti o zpětvzetí cizince mohou být Ministerstvem vnitra podány opožděně. V některých případech mohl cizinec v průběhu řízení před správním orgánem zamlčet skutečnost, že mu již jiným členským státem Evropské unie byla přiznána mezinárodní ochrana, nebo také to, že jeho žádost o mezinárodní ochranu již byla zamítnuta. Dále v průběhu řízení může být rovněž zjištěno, že členským státem odpovědným za posouzení jeho žádosti je stát odlišný od toho, na který byl prvotně zjištěn tzv. hit v systému EURODAC, a to například z důvodu slučování rodin.

[7] Stěžovatelka dále uvedla, že krajským soudem zvolený test potenciality by do budoucna mohl vést k absolutní nemožnosti institut zajištění cizince aplikovat. Rovněž brojila proti selektivnímu užití již zmiňovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 79/2010 – 150.

[8] Závěrem stěžovatelka napadla i výrok o nákladech řízení. Přinejmenším doplnění žaloby ze dne 2. 11. 2015, ne-li již replika ze dne 26. 10. 2015, nebyly v projednávané věci účelnými úkony, za které by příslušela náhrada.

[9] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že její podstatou je především nesouhlas stěžovatelky se skutkovými zjištěními a závěry krajského soudu, což nelze podřadit pod žádný z důvodů taxativního výčtu dle § 103 odst. 1 s. ř. s. To, že stěžovatelka usiluje o revizi skutkových (nikoliv právních) závěrů krajského soudu,

prokazuje i to, že spolu s kasační stížností předložila i nový důkazní materiál prokazující události, k nimž došlo poměrně dlouho po vydání napadeného rozhodnutí. Tyto přitom mohly jen stěží mít vliv na jeho správnost. Stěžovatelce dle názoru žalobce nic nebránilo, aby během řízení před krajským soudem předložila důkazy, které by potvrdily, že relevantní počet zajištění za účelem předání do Maďarska skutečně skončil předáním cizince, nikoliv propuštěním pro marné uplynutí lhůt. Vzhledem k jejímu postavení by se jí to jistě podařilo prokázat snáz než žalobci, který spoléhal na oficiální statistiky Ministerstva vnitra, jež tvoří spíše přibližný, ale nepochybný obraz skutečné úspěšnosti transferů cizinců. Žalobce dále nesouhlasil s výkladem již zmiňovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 79/2010 – 150 ze strany stěžovatelky, neboť je přesvědčen, že pro naplnění účelu zajištění nestačí, pokud zde existuje pouze zcela zanedbatelná pravděpodobnost předání cizince. V závěru polemizoval s námitkami proti výroku o nákladech řízení.

[10] V replice stěžovatelka upozornila, že žalobce zaměňuje úvahu soudu o tom, která kritéria zohlední v posouzení, zda předání cizince bude potenciálně možné, se zjišťováním skutkového stavu ohledně nenaplnění těchto kritérií.

III. Právní posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a za stěžovatelku v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná její zaměstnanec, který má požadované vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

[12] Nejvyšší správní soud předesílá, že podobně, jak to uvedl v rozsudku ze dne 6. 5. 2016, č. j. 10 Azs 256/2015 - 55, nepovažuje stížní námitky za nepřípustné. Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá obecně buď v tom, že správně zjištěný skutkový stav je subsumován pod nesprávnou právní normu nebo je sice vybrána správná právní norma, ale následně je nesprávně vyložena či aplikována. Pod tyto případy spadají i situace, ve kterých žalovaný jako stěžovatel nesouhlasí s *právním* posouzením otázky, že jeho rozhodnutí zrušené krajským soudem trpělo vadou řízení, bylo nepřezkoumatelné, nesprávně vyhodnotilo provedené důkazy atp. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006 - 65). Nejvyšší správní soud kasační námitky zpochybňující závěr krajského soudu o nesprávném skutkovém závěru žalovaného běžně podřazuje pod důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2012, č. j. 8 As 60/2011 – 64, či ze dne 16. 12. 2015, č. j. 3 Afs 99/2015 – 26). Kasační stížnost je tedy přípustná.

[13] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění do 17. 12. 2015, Policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie. Podle odst. 5 téhož ustanovení Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání, je Policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.

[15] Přímo použitelným právním předpisem Evropské unie, na který odkazuje výše citovaný § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je v nyní projednávané věci nařízení Dublin III. Jeho čl. 28 odst. 3 pododstavec 1 stanoví, že *zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.* Pododstavec 2 téhož ustanovení pak stanoví, že *pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.* Pododstavec 3 stanoví, že *pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.* Konečně dle pododstavce 4 téhož ustanovení platí, že *v případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna.*

[16] Podstatou kasační stížnosti je posouzení potenciality dosažení účelu zajištění žalobce, tj. jeho předání zpět do Maďarska dle nařízení Dublin III, jež krajský soud založil na statistikách Ministerstva vnitra o poměru podaných žádostí k realizovaným transferům do Maďarské republiky za měsíce srpen a září 2015. Totožnou otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval v již zmiňovaném rozsudku č. j. 10 Azs 256/2015 – 55, ve kterém shledal kasační stížnost žalované důvodnou. V odůvodnění vycházel z ústavního principu zákazu svévolného zbavení osobní svobody [čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 6 Listiny základních práv Evropské unie], který se v oblasti správního práva projevuje v povinnosti správního orgánu rozhodujícího o zajištění cizince za účelem jeho předání ve smyslu § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců předběžně posoudit, zda je jeho předání alespoň potenciálně možné (srov. již zmiňované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 79/2010 – 150). Důvodnost kasační stížnosti shledal nikoli v samotném použití statistických údajů, ale ve způsobu, jakým krajský soud s těmito údaji pracoval.

[17] Ve výše citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že k použití statistiky v soudním rozhodování je třeba přistupovat s náležitou opatrností a pečlivostí a je třeba

zajistit, aby zkoumaný vzorek odpovídal skutečnosti, nebyl vybrán arbitrárně a výsledky statistické analýzy byly rozumně interpretovány. Krajský soud v prvé řadě pochybil, pokud u Ministerstva vnitra neověřil pravdivost statistických údajů poté, co stěžovatelka uvedla skutečnosti, které jejich pravdivost zpochybňovaly. Krajský soud se měl podrobněji zabývat tvrzením o konkrétním počtu předání do Maďarska realizovaných Krajským ředitelstvím Jihomoravského kraje, neboť šlo o relevantní údaje, které mohly poukázat na jeho úspěšnost oproti jiným místním organizačním složkám stěžovatelky. Nejvyšší správní soud rovněž došel k závěru, že krajský soud použil nesprávný algoritmus při hodnocení statistických údajů. Krajský soud porovnával počty žádostí o předání cizince zaslaných do Maďarska s počty provedených předání v tom samém měsíci. Vzhledem k tomu, že lhůta pro předání cizince činí 8 týdnů od podání žádosti, nelze rozumně předpokládat, že v měsíci podání žádosti o předání bude současně ten samý cizinec do Maďarska také přemístěn. Krajský soud toto nijak při práci se statistickými údaji nezohlednil. Rovněž nevzal v úvahu, že řada podaných žádostí je opožděných či právně nerealizovatelných z důvodu, že cizinec správnímu orgánu zamlčel, že mu již byla udělena mezinárodní ochrana v jiném státě či že jeho žádost byla zamítnuta nebo že k posouzení žádosti je příslušný jiný stát (např. z důvodu slučování rodin). Jeho výpočet je tedy zavádějící. Dle Nejvyššího správního soudu by bylo nejpřesnější od Ministerstva vnitra vyžádat statistiku délky a úspěšnosti konkrétních řízení o předání cizinců dle data podání žádosti o převzetí zpět do dožádaného státu. Posouzení krajského soudu bylo rovněž chybné v tom, že dle logiky napadeného rozsudku, pokud by ze statistik za jedno období vyplynulo, že úspěšnost předávání je rovna nule, nebylo by již nikdy přípustné využití institutu zajištění. Závěrem Nejvyšší správní soud poznamenal, že počty uprchlíků se v průběhu roku 2015 dramaticky měnily z důvodu mnoha faktorů. Posouzení naplnění účelu zajištění nelze založit pouze na analýze statistických údajů. Tu je nutné doplnit i o jiné podklady (např. oficiální zprávy Evropské unie či vyjádření dotčeného státu k praxi provádění nařízení Dublin III).

[18] Nejvyšší správní soud nemá v nyní posuzované věci důvod se od výše uvedených závěrů rozsudku č. j. 10 Azs 256/2015 – 55 odchýlit a v podrobnostech odkazuje na jeho úplné znění. V nyní posuzované věci však bylo třeba navíc přezkoumat průběh řízení před krajským soudem, neboť zde bylo provedeno dokazování statistikami Ministerstva vnitra (z dokazování pak krajský soud vycházel i ve věci řešené Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 10 Azs 256/2015 - 55). Především je třeba posoudit stěžovatelčinu námitku, že krajský soud bez dalšího zamítl její návrh na provedení dalšího důkazu.

[19] V souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. nemá soud povinnost vyhovět všem návrhům na dokazování, které účastníci vznesli, neboť je mu dána diskrece rozhodnout, které z navržených důkazů provede. Toto své rozhodnutí by však soud měl vždy odůvodnit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 16/2012 – 24, či nález Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94).

[20] Ze záznamu z ústního jednání ze dne 5. 11. 2015 vyplývá, že stěžovatelka poukázala na nepřesnost k důkazu prováděných statistik Ministerstva vnitra, již demonstrovala tím, že v měsíci srpnu 2015 Odbor cizinecké policie Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, jako pouze jedna z místních organizačních složek žalované, provedl předání dvě, přičemž z celostátních statistik vyplývá, že došlo toliko k jednomu předání.

Tato svá tvrzení ovšem nedoložila žádným listinným důkazem, pouze odkázala na data provedených transferů a navrhla odročení dokazování, aby mohla soudu doložit anonymizované kopie protokolů o předání. Krajský soud usnesením rozhodl, že žádné další důkazy provedeny nebudou, což řádně odůvodnil. Nejvyšší správní soud tudíž v tomto ohledu neshledal zásadní procesní pochybení krajského soudu. To však ničeho nemění na tom, že krajský soud založil svou statistickou analýzu na údajích, které byly relevantním způsobem zpochybněny tvrzením stěžovatelky (k tomu viz odst. 15).

[21] Nejvyšší správní soud dále podotýká, že spis krajského soudu neobsahuje potvrzení o doručení doplnění žaloby a repliky stěžovatelce, přičemž právě v replice byl navržen konkrétní důkaz statistikami Ministerstva vnitra za měsíc srpen 2015. Krajský soud při ústním jednání konstatoval, že se žalované tato podání doručit „*snažil*". Žalovaná během ústního jednání ani v kasační stížnosti nenamítala, že by se s doplněním žaloby či replikou nemohla včas seznámit. Rovněž z jejích odkazů na zmíněná podání lze usuzovat, že se stěžejní argumentací v nich obsaženou byla obeznámena. Nejvyšší správní soud tudíž neshledal vadu řízení, která by mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozsudku ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců musí krajský soud rozhodnout o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince do sedmi pracovních dní ode dne doručení správního spisu soudu. Je však třeba zdůraznit, že i přes velmi krátké lhůty pro rozhodnutí a nutnost průběh řízení požadavku urychlení přizpůsobit nelze rezignovat na to, aby byli účastníci řízení včas seznámeni s argumenty a důkazy protistrany. Tento požadavek vycházející ze zásady rovnosti stran je tím naléhavější za situace, kdy je prováděno dokazování během ústního jednání a toto jednání je nařízeno na poslední den lhůty pro rozhodnutí soudu.

[22] Vzhledem k výše uvedeným závěrům nepovažoval Nejvyšší správní soud již za nutné provedení stěžovatelkou navrhovaného důkazu přípisem Ředitelství služby cizinecké policie policejního prezidia ze dne 19. 11. 2015 (č. l. 15 spisu Nejvyššího správního soudu).

[23] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů rozhodl o zrušení napadeného rozsudku v celém rozsahu, a proto se již nezabýval námitkami směřujícími proti výroku o nákladech řízení.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[24] Lze tedy uzavřít, že krajský soud pochybil při posuzování pravděpodobnosti úspěšného předání žalobce do Maďarska. Krajský soud nezohlednil relevantnost námitky směřující proti pravdivosti statistických údajů, k jejich zkoumání zvolil nevhodný algoritmus, nezohlednil jiné důvody zabraňující realizaci předání cizinců a nakonec zkoumaná data nesprávně interpretoval.

[25] Kasační stížnost je tedy důvodná, proto Nejvyšší správní soud napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V novém řízení je krajský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[26] V dalším řízení rozhodne krajský soud i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. května 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu